

вотъ въ рудницѣтъ на Сибирь. Пристиг-
нахъ въ Польша като бѣлувахъ хылады
сѣнища, които бѣхъ чедата ми; по ор-
легата ми измрѣхъ прѣди да видятъ
свѣтлинѣтъ на слѣнцето. Що ми е отъ
злостраданіята и отъ смъртътъ? каквото
наказаніе и да ми възложите, то ще ми
бѣде сладко на спроти яростътъ, както
сѣмъ разяренъ, като гледавъ себе си
бѣзорѣженъ, и да не можъ да си отмѣстѣ.

На тѣзи думы на Волскаго дигна ся
голѣма врява; сѣдницѣтъ заскачахъ отъ
оголоветъ си; а генералътъ ся впусна
врѣзъ него тѣй както да го изяде съ очи.

— Безсрамливо и побѣсняло дѣтище,
извика. Тѣй а? мажы искашь ты. Да
будетъ воля твоя.

И като повыка стоящійтъ съ войягѣтъ
чиновникъ, пришепна му нѣщо на ухо-
то. А той взе Волскаго та го отведе въ
другъ единъ стаѣж, и тури на краката
му желѣзны клапы, а рѣцѣтъ му върза
тѣй щото важето, като ся врѣза въ ме-
сата, кѣсаше му сърдцето отъ болѣсть.
А подиръ туй тикихъ во въ едно под-
земно скривалище, въ косто неможаше
да стои правъ, и тамъ го оставихъ пакъ
цѣлы двѣ недѣли, да живѣе само съ